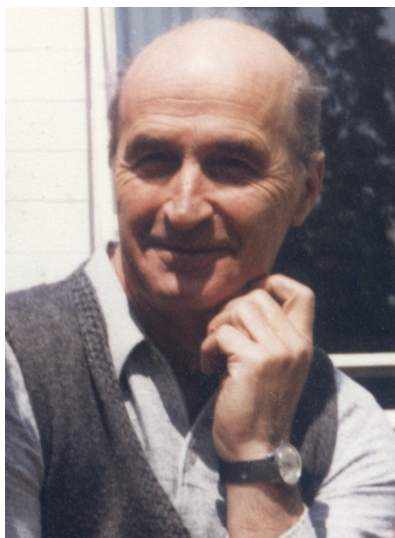

IVAN KORDIŠ, dipl. ing. arh. (1922. – 2008.)

Nedavno je završio životni put istaknuti pedagog, stručnjak, čovjek bogatog stvaralačkog opusa Ivan Kordiš, dipl. ing. arh. Radio je marljivo, stručno i savjesno te doživio brojna stručna i ljudska priznanja, a pritom je uvijek ostao skroman, iskren, smiren i razložan te spreman da s razumijevanjem sasluša i prihvati tuda stajališta, ali i da zastupa svoja. Iako je bio arhitekt, gotovo se cijeli radni vijek izravno ili neizravno družio i s građevinarima koje je svojim radom, ponajprije nastavnim i publicističkim, trajno i neizmjerljivo zadužio. Kao sudionik antifašističkog pokreta u Hrvatskoj radio je u II. svjetskom ratu na obnovi razrušenih kuća te pripremi i obnovi provizornih zgrada i oštećenih prometnica, a to je isto, ali mnogo intenzivnije, radio i nekoliko godina nakon rata. U mirovinu je otišao kao savjetnik predsjednika poslovnog odbora Građevinskog instituta. Za utemeljenje te institucije u kojoj se ostvarivalo jedinstvo znanstvenog, nastavnog i stručnog rada godinama se nesebično zalagao.

Rođen je 27. siječnja 1922. u selu Umetići pokraj Kostajnice, a u Zagrebu je 1942. završio Srednju tehničku školu. Od početaka svoga srednjoškolskog djelovanja politički se aktivirao i bio u školi član rukovodstva komunistički orijentirane mladeži, opredjeljujući se protiv socijalnih nepravdi u ondašnjim prilikama. Velik su utjecaj na njega imali profesori Richtman i Podhorsky koji su inače kritizirali i osuđivali stanje u ondašnjem SSSR-u i zbog čega su i bili napadani od ondašnjeg komunističkog vodstva u poznatom sukobu na ljevici.

Mladi se Ivo Kordiš 1943. upisao na Arhitektonski odjel Tehničkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, ali je studij morao napustiti zbog odlaska u partizane, bježeći pred političkim progonom.

U partizane je otišao 1944. godine. Policija mu je bila na tragu, pa je pobjegao iz podstanarskoga stana. Odmah po dolasku u partizane bio je smješten u Tehnički odjel ondašnjega Okružnoga narodnog odbora za Kordun. Radili su na popravljaju cesta i mostova, čak su i nove mostove gradili. Upravo zbog toga i nije imao gotovo nikakvih borbenih iskustava.

Nakon rata bio je najprije načelnik građevinskog odjela pri okružnom odboru za Karlovac. Bilo je to prostrano područje koje je obuhvaćalo gotovo cijeli Kordun. S tek navršene 22 godine, pun oduševljenja i radnog zanosa, organizirao je gradnju i obnovu bajti, kuća, cesta i mostova, a biciklom je obilazio cijelo golemo područje. Neko je vrijeme radio u

Ministarstvu građevinarstva Narodne Republike Hrvatske, odakle je ubrzo otišao 1947. godine na studij u ondašnji Lenjingrad, odakle se vratio nakon Rezolucije Informbiroa. Povratak je prihvatio sa zadovoljstvom shvativši o kakvom se stanju radi u prvoj zemlji socijalizma koju je prije toga idealizirao.

Nastavio je studij na Arhitektonskom odjelu Tehničkog fakulteta u Zagrebu, gdje je diplomirao 24. studenog 1952. U međuvremenu je uz studij stalno radio, sve do 1954. u građevinskom poduzeću *Tehnika*, a neko vrijeme u arhitektonskom projektnom birou *Tučkorić*. Od 1. siječnja 1955. otišao je sa splitskim građevinskim poduzećem *Pomgrad* na gradilište luke Latakija u Siriji, gdje je kao projektant i nadzorni inženjer radio do rujna iste godine.

Po povratku iz Sirije počeo je raditi na Građevinskoj tehničkoj školi kao direktor Arhitektonskog odjela i profesor na predmetima: Projektiranje, Građevne konstrukcije i Završni građevinski radovi. S arhitektom Grozdanom Kneževićem koji je također bio nastavnik u istoj školi radio je na nizu zajedničkih projekata. Zajedno su izradili projekt Građevinskoga školskog centra, za što su prvu nagradu dobili u konkurenciji 27 autora na općejugoslavenskom natječaju. Prema tom je nagrađenom projektu izveden cijeli kompleks Građevinskoga školskog centra, a ing. Kordiš obavljao je i projektantski nadzor.

Samostalno ili u suradnji, najčešće s ing. Kneževićem, uspješno je sudjelovao na 13 natječaja za građevine visokogradnje, od kojih je izvedeno

12. Ostvareno mu je još petnaestak projekata koje je radio izvan natječaja. Projektirajući i radeći u nadzoru stekao je veliko stručno iskustvo, uz bogato pedagoško koje stekao kao nastavnik u srednjoj, a potom u višoj školi.

Ing. Ivan Kordiš bio je dugogodišnji direktor Građevinske tehničke škole. Godine 1967. osnivač je i dekan Više tehničke škole, što je bio sve do njezina uključivanja u Građevinski institut Zagreb 1977. godine. Nakon osnivanja Zajednice viših škola Hrvatske (ukupno ih je bilo 44), Kordiš je bio izabran za prvog rektora viših škola. Njegovom inicijativom uspostavljena je suradnja viših škola sa Sveučilištem, a kao rektor viših škola bio je i stalni član Skupštine Sveučilišta u Zagrebu. Zalagao se i za udruživanje viših građevinskih škola s građevinskim fakultetima u Hrvatskoj i Institutom građevinarstva Hrvatske u Građevinski institut. Posebna valja istaknuti da se još krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina zalagao za razvoj informatike, jer je bio među pokretačima Građevinskoga elektroničko-računskog centra koji je i lociran u Građevinskom školskom centru.

U Građevinskom institutu – Fakultetu građevinskih znanosti u Zagrebu bio je u dva mandata (1978. – 1982.) prodekan za nastavu više sprema. U mirovinu je otišao 1983. sa čak 48 godina radnog staža.

Objavljivao je stručne radove u časopisima *Građevinar* i *Stručno obrazovanje*. U koautorstvu je napisao dva cijenjena i vrlo tražena udžbenika od kojih je prvi, koji je za srednje i više građevinske škole napisao skupa sa stalnim suradnikom iz nastave i projektiranja dr. sc. Grozdanom Kneževićem, *Stambene i javne zgrade*, u izdanju *Tehničke knjige* u Zagrebu, između 1972. i 1987. doživio čak pet izdanja. Drugu je knjigu: *Oprema građevinskih nacrti*, godine 1986., već kao umirovljenik, izdao u koautorstvu s prof. Zvonimirom Vrkljanom. Osim navedenog za potrebe nastave na Višoj građevinskoj školi napisao i skripta: *Izvedbeni nacrti*.

Ing. Kordiš obavljao je i mnoge druge društvene dužnosti koje ni sam nije znao nabrojiti. Bio je između ostalog i općinski odbornik i član brojnih političkih foruma. Ujedno je bio u mnogim savjetima. Osobno je bio vrlo ponosan što se za njega govorilo da ga se ne može obuzdati i da je pomalo svojeglav. To je smatrao zaslužnim priznanjem.

Njegov ga živi duh i urođena marljivost nisu napuštali ni u umirovljeničkim danima. U tome ga nisu sprečavali mnogi zdravstveni problemi koji su ga pratili od mladih dana, a naročito kao posljedica teške prometne nesreće u kojoj je stradao. No i to je podnosio stoički i uspravno, baš kao i što se nosio sa svakim drugim

problemom s kojim je za života došao u doticaj.

S velikim je oduševljenjem dočekao hrvatsku neovisnost, ali je tijekom Domovinskog rata teško podnosio činjenicu da su njegov rodni kraj uz rijeku Unu okupirali četnici, protiv kojih je svojedobno u Drugom svjetskom ratu i ratovao. Zato je i bio posebno sretan kada su njegova rodna Banovina i Kordun konačno oslobođeni.

Iza sebe je ostavio bogat stručni, publicistički i nastavni rad, a aktivno je i savjesno obavljao brojne zadaće, posebno one u kojima je bilo naznaka općeg dobra i napretka za koji se uvijek zalagao.

Uz raznovrstan i dugačak radni vijek doživio je i smirenu starost, a cijeli je život proživio čestito i marljivo. U njegovu ponašanje nije bilo ni poze ni umišljenosti, a njegova je izravnost i iskrenost bila poslovična. Bio je istančana ukusa, široke kulture i velike stručnosti te kao takav uzor mnogim današnjim i budućim naraštajima građevinskih tehničara i inženjera.

Strog i ustrajan u svojim stajalištima, iskren, pošten i iznimno korektan u odnosima sa studentima i kolegama, stekao je brojne prijatelje koji su ga cijenili i voljeli te će ga zadržati u trajnoj uspomeni.

V.S.

ISPRIKA

U prošlom broju, na istom je mjestu, u rubrici *In memoriam*, tiskan tekst: Nikola Ivačić, dipl. ing. građ. (1938.-2008.), autora Dragutina Matoteka. U tiskari su kompjutorskom greškom izostala sva slova s našim oznakama (č, ć, š, ž, i đ) tako da je tekst gotovo nečitljiv. Iako se to nije zbilježilo propustom Uredništva, za što je najbolji dokaz isti taj tekst na www.casopis-gradjevinar.hr, ispričavamo se čitateljima, rodbini pokojnika i autoru.

Uredništvo